

O tem seveda Kovač ni ničesar vedel, ker ga prejšnji dan ni bilo v šolo. Zato so mu vsi odgovarjali kričeče in z burnim zadovoljstvom: „Lucec že ne bo nosil! Bil je okregan od gospoda učitelja. Takemu učencu pač ne bodo poverili tako imenitnega posla.“

Za nekaj hipov je nastala zopet tišina med razburjenimi duhovi. Z obrazov je sijalo samo zadovoljstvo in veselje, češ, zdaj pridemo tudi drugi v poštev. Niso bili ravno nevoščljivi Lukcu, toda na tem svetu je že pač tako, da je vsak sebi najbližji. Pregovor pravi: „Vsak mlinar naravna vodo na svoj mlin.“ Vsak je upal, da bo sreča mila sedaj njemu, ko je Lukca zadela taka nesreča.

Njih glasno posvetovanje je priklicalo učence drugih razredov, da so prisluškovali in časih dostavljali nepotrebne smešne opazke. Te dražljivce je razkropil najpogumnejši učenec in napravil tako red nadaljnemu posvetovanju.

„Koga pa meniš ti?“ je pričel zopet razgovor širokopleči „učenček“, vprašujoč največjega učenca v razredu. Zabavljivka „učenček“ se ga je zato prijala, ker je bil precej majhne rasti.

„Tebe gotovo ne, ker bi te vrgla zastava ob tla, če bi bilo vetrovno vreme. Dvomim tudi, da bi ti zmagoval — četudi pri najlepšem in mirnem vremenu — težko zastavo“, se je zasmehljivo odrezal vprašani učenec. Potem je nadaljeval: „Meni pa, mislim, gospod učitelj itak ne poveri tega svečanega posla.“

Njegovo počasno in mevžasto govorjenje je izdalo, da to ni moral biti najpridnejši učenec, temveč počasnež in dolgočasnež. V šoli se mu je vedno zdehalo.

Zadnjemu stavku, ki ga je izgovoril ta porednež, so vsi učenci pri-  
trjevali, rekoč: „O tem smo prepričani. Ti bi še zaspal v procesiji z zastavo.“

Imenovali so še tega in onega učenca, ki bi mogoče prišel v poštev za letošnjega zastavonosca.

Ko sem hotel še jaz nekaj izpregovoriti, je zazvonil šolski zvonec, ki je mahoma pretrgal ta važni pogovor nas veselih šolarjev. Vsi smo hiteli v svoje razrede z zagotovilom, da prihodnji dan nadaljujemo današnje pričeto posvetovanje. Kdo pa bo oni srečnež, ki bo letos ponosno in veselo stopal z zastavo, vam sporočim prihodnje leto.

## Kadar gori danica . . .

*Tiha zvezda, blaga ti danica,  
kadar tvoja sladka luč gori,  
z zemlje k nebu hrepeni meglica  
in izginja in se razstopi.*

*Ko nad srcem blaženo ti seva  
matere ljubezen iz oči,  
glas vesele sreče v njem odmeva,  
srcu vsa se žalost izgubi.*

Simon Palček.